

DUDA BEBEK

DUDA BEBEKS SCENER UR ett hemmaliv med små barn är också gestaltningar av ett psykologiskt drama. I maj har hon sin första solopresentation med Galleri Magnus Karlsson på Market.

Dina nya målningar skildrar vardagliga scener—ett hemmaliv med barn. Ofta i dunkla rum. Är det ditt barn och ditt hem?
– Ja, de är fritt målade från bilder jag haft i mobilen, bara olika snapshots från vardagen. Jag bestämde också i förväg att jag skulle måla mycket fönster och speglar i den här serien. Och att det skulle vara ett spel mellan natt och dag i bilderna.

Du har varit verksam i många år, men det är lite genombrottskänsla över dig just nu. Jag tänker ofta på hur många konstnärer

som stretar på, år efter år, utan att det lossnar »karriärmässigt». Var hittar man drivkraften att fortsätta?

– Det händer grejer för mig nu, men det började först efter att jag hade lagt ner konsten helt i två år, just på grund av det där kämpandet. Jag orkade inte, min skaparglädje dog helt. Jag gick vilse, i konstvärlden och överallt, och jag blev bitter och missunnsam. Det är omöjligt att göra konst om man är bitter, för då kan du inte hitta vad du vill göra.

Vad gjorde du under de två åren?

– Jag hade ett vanligt jobb. Jag fick barn. Jag tänkte inte på konst alls utan på att ställa mat på bordet – det var ett bondesamhälle i mitt inre. Det blev väldigt tyst i huvudet, och det var jätteskönt till

en början, men sedan blev det kanske lite väl tyst och tankarna blev lite väl enkla. Så när jag var hemma med min dotter började jag måla igen. Lite försiktigt liksom. Och då var det jättekul helt plötsligt. Målandet som varit en sådan kamp kändes lätt och lustfyllt.

Var det att bli mamma som förändrade det? Din dotter är med i princip i alla dina målningar.

– Jag vet inte om det var att jag fick barn eller själva pausen i sig, men jag hade hittat något igen som kändes viktigt att berätta om tror jag. För jag är en berättande person. I mina bilder har min dotter blivit en slags symbol i ett psykologiskt drama.

ce
äl
in
or-
ul
ä-

le
va

k
g
c-
n
r
tt

JAG KOMMER FRÅN EN KONSTNÄRSFAMILJ, MINA FÖRÄLDRAR OCH ALLA FEM SYSKON ÄR KONSTNÄRER.

Vad är det för psykologiskt drama?

– Vi har ju alla ett sådant inom oss. Var och en går runt med sin egen historia, sina minnen och känslor, sina rädslor och sina uppfattningar om olika relationer man har. Jag kan inte uttrycka mina berättelser i ord, men jag vet att mina bilder alltid har varit just dramatiska. Intensiteten i både färger och känslopråk, farten i penseldragen, allt det där har funnits med mig så länge jag målat. Det sitter i mig liksom. Måleriet har blivit ett sätt för mig att både distansera mig till mitt inre liv, men också att våga gå in i känslorna. Jag tänker att jag gjort någonting bra av dem i stället för att låta allt bli kaos, vilket annars ligger nära till hands.

Många har påpekat ditt släktskap med stora historiska, kvinnliga konstnärskap som Sigrid Hjertén och Vera Nilsson. Vad tänker du om det?

– Det handlar väl om att jag målar hemmet, barnet, det vardagliga. Men också om hur det är att vara människa, det existentiella – det har ju Vera Nilsson mycket av. Men jag har också tittat mycket på den typen av konst i hela mitt liv. Jag kommer från en konstnärsfamilj, mina föräldrar och alla fem syskon är konstnärer, och har liksom fått konsthistorien med mig automatiskt.

Det måste kännas skönt att ha hittat ett motiv, eller något att berätta om, som är så lättillgängligt och outtömligt: att vara hemma med sitt barn.

– Ja, jag är väldigt nöjd med det. Jag har kul när jag målar. Men jag tror inte jag kommer måla barn i hela mitt liv, för mitt måleri är så självbiografiskt. Mina motiv följer mitt eget liv och förändras med vad jag går igenom. Plus att min dotter som nu är tre och ett halvt, förmodligen säger ifrån om några år och inte vill vara med längre. *Sofia Curman*

Duda Bebek ställer ut hos Galleri Magnus Karlsson under Market Art Fair i Stockholm 12–14 maj.

MARIA MÖTER MAMMA

Klockan är fem på eftermiddagen en torsdag i april då jag knackar på Karin Mamma Anderssons ateljédörr i Stockholm. Karin bjuder på grönt te från Sibyllans Kaffe & Tehandel och vi slår oss ned i soffan i den stora ateljén som är sprängfylld av böcker, färgtuber, penslar och dukar. De målningar som är på gång bakom soffan kommer att visas senare i höst hos David Zwirner i Paris, men redan i maj är hon aktuell med en stor utställning på Malmö Konstmuseum tillsammans med den danske kollegan Tal R. Samarbetet konstnärerna emellan är inte det första och denna gång vävs det kring en av de främsta svenska moderna målarna någonsin.

Karin, du och jag skall tala lite om Carl Fredrik Hill idag.

– Roligt! Tänk att du också är en Hill-människa.

Ja, sedan över fyra decennier. Du har väl hört om mitt bokprojekt?

– Nej, berätta!

Jag kommer ut med en bok i slutet av maj om Carl Fredrik Hills år i Frankrike under 1870-talet då han fortfarande var frisk och målade sina mästerverk.

– Men vad kul, det visste jag inte. Vad har du valt för vinkel?

På Göteborgs konstmuseum hänger ju som du vet en rad fantastiska Hill-målningar. En av dem är »Trädet och flodkröken» från Bois-le-Roi och namnet Bois-le-Roi har sedan jag såg målningen för första gången som tonåring skimrat på ett speciellt sätt. Jag bestämde mig redan då för att en gång resa dit.

– Så nu har du varit där?

Exakt, flera gånger, men inte bara där. När jag var två månader i Grez-sur-Loing och målade i Carl Larsson-ateljén för några år sedan så råkade jag se på kartan att Bois-le-Roi inte alls låg långt därifrån: jag behövde bara ta bussen till Melun och sedan byta till lokaltåget. Och till Hills

om
ar:
n»
di-
sta
ci-
att

lär:
Lo-
för
van
än:
och
ills

HILL SKULLE FUNGERA SOM ETT VIBRERANDE BATTERI FÖR OSS.

berömda trappa som han målade av i Montigny-sur-Loing var det cykelavstånd. Ganska snart bestämde jag mig för att söka upp alla de platser i Frankrike där Hill stått och målat och dokumentera hur det ser ut där idag.

– Gud vad häftigt!

Ja, det har varit enormt roligt. Jag har rest runt själv under tre månader i Frankrike. Under mina resor upptäckte jag att en del fakta i Hill-litteraturen inte alls stämmer så därför beslutade jag mig för att skriva en längre essä om både Hills och mina resor och om platserna som han besökte. Projektet blev mycket mer omfattande än vad jag först hade tänkt och samtidigt, så klart, mycket mer spännande.

Men berätta lite om utställningen som du gör tillsammans med Tal R och som öppnar den 6 maj på Malmö Konstmuseum efter att först ha varit på konstmuseet i Ålborg. Utställningen heter »Runtom Hill», vems idé var det?

*– Det var absolut min idé. Jag och Tal samarbetade för några år sedan vilket var väldigt kul och anspråkslöst. Vi träffades några gånger men framförallt skickade vi bilder till varandra och sedan ställde vi ut ihop i Köpenhamn och Stockholm 2016 vilket blev lyckat. Utställningen döpte vi till *Svanesång*. Denna gång, då en fortsättning på samarbetet skulle ta form, kände vi att det vore intressant om vi tog med en tredje part och då föreslog jag Hill. Ganska snart bestämdes det att utställningen,*

*som från början hade titeln *Omkring Hill* skulle gå vidare till Malmö Konstmuseum och därmed kunde vi välja fritt ur deras gigantiska samling av Hills sjukdomsteckningar. Vi valde ut sextiofem teckningar. Eftersom utställningen nu bär titeln *Runtom Hill* så byggde vi ett rum i rummet där Hills teckningar hängde i dess inre, våra teckningar på utsidan av Hill-rummet och våra målningar på museets väggar.*

Vad fint det låter, som tre lager hud?

– Just så. Vi ville heller inte göra några parafrafer eller replikor utan Hill skulle fungera som ett vibrerande batteri för oss. Min process blev oerhört personlig, kanske mer personlig än vad den någonsin har varit. Jag reste

HAN TECKNAR FRÅN MINNET, HAN TECKNAR FRÅN KÄNSLAN.

till Skåne i början av förra året, jag lånade en sommarstuga, var mörkrädd och eldade dygnet runt med dyr ved från bensinmacken, och där gjorde jag några pappersarbeten. Efter det åkte jag till San Michele på Capri och det var egentligen först där och då som jag verkligen hittade fram till Hill.

Vad var det som du hittade där och då?

– Jag bläddrade i massor av böcker från Villa San Michele's fina bibliotek, bland annat i en bok om Hill.

Var det någon speciell Hill-målning i boken som startade din process?

– Nej, det var mer något slags energi som jag hittade. Jag gjorde två målningar på Capri som jag först trodde var helt värdelösa men som nu betyder mycket för mig. När jag väl kom hem

så var jag inne i Hill-världen och då var det bara att jobba vidare.

När du säger »Hill-världen», vill du beskriva den med några ord?

– För mig är den världen att man bryter upp all verklighet, att man får en frihet att leka med proportioner och att man frigör sig från det realistiska – samtidigt som själva uttrycket blir oerhört realistiskt: mycket mer realistiskt än vad det fotorealistiska blir. Där är Hill så otroligt trovärdig. Han är ingen naivist utan han har hela kunskapen i ryggmärgen. Han tecknar från minnet, han tecknar från känslan, istället för att teckna av – och där är han fenomenal. Jag har ju själv ofta något som jag utgår från, till exempel ett fotografi eller någon annan typ av förlaga, men i dessa nya arbeten hade jag inte det. Det krävs ett visst

mod för att klara av detta och dessutom en kunskap i grunden.

Så Hill öppnade ett slags ny port för dig?

– Ja, det gjorde han faktiskt!

Har Hill alltid varit en följeslagare till dig ända sedan du började måla?

– Ja, han har varit med mig redan från början då jag började måla landskap utomhus som mycket ung. Då hade jag bara två riktigt stora förebilder: den ena var Corot och den andre var Hill.

Vad tänker du att Corot och Hill har som andra landskapsmålare saknar?

– De tröttnade båda på att måla de inställsamma motiven och sökte sig till det vardagliga, till exempel till en grusbakke eller ett sandtag. De ville skildra något annat.

sutom

dig?

ill dig

från
lskap
le jag
den
lill.

r som

e in-
g till
grus-
ildra

SKÖRHETEN OCH KÄNSLIGHETEN ÄR GRANNAR, DE GÅR HAND I HAND.

Ja, precis – i det grå och trista, i mellanrummen – där kände Hill igen sig, men också stundtals i det sköna. Han pendlade hela tiden mellan sin hybris och sitt dåliga självförtroende. Han bar på både skörheten, skönheten och styrkan.

– Jag tänker också på att han mot sin fars vilja reste till Stockholm för att studera på Konstakademien men att han bara stannade där under två år. Han blev ovän med professorerna och han fick inte några riktiga vänner, och sedan bara stack han till Paris. Det finns en sådan styrka i hans beslut mitt i allt.

Men visst finns det också något tragiskt i hans längtan efter berömmelse och att komma med på den jurybedömda Salon-

en i Paris? Man skulle kunna tänka sig att just Hill skulle vara en sådan person som sa: »Jag bryr mig inte, jag vill bara hålla på med mitt!«

– Man kan ju i och för sig säga att det var precis det han gjorde när han blev sjuk, men det krävdes att han skulle checka ut från allt först.

Vad har skörheten för plats i ditt eget måleriska arbete i din ateljé?

– Jag tror att skörheten är en förutsättning för att någonting skall bli bra. Att man ibland balanserar på misslyckandets rand. Att man vågar befinna sig där, att man orkar vara naken och bräcklig. Skörheten och känsligheten är grannar, de går hand i hand. Å an-

dra sidan, när jag är klar med en målning, då vill jag inte känna mig alltför skör utan snarare trygg. Men skörheten är bara en typ av uttryck. Det finns de som arbetar med andra uttryck, med en tydligare gard, och det behöver inte alls vara sämre. De tampas med en annan slags skörhet.

Skörheten har olika roller i process jämfört med färdigt verk.

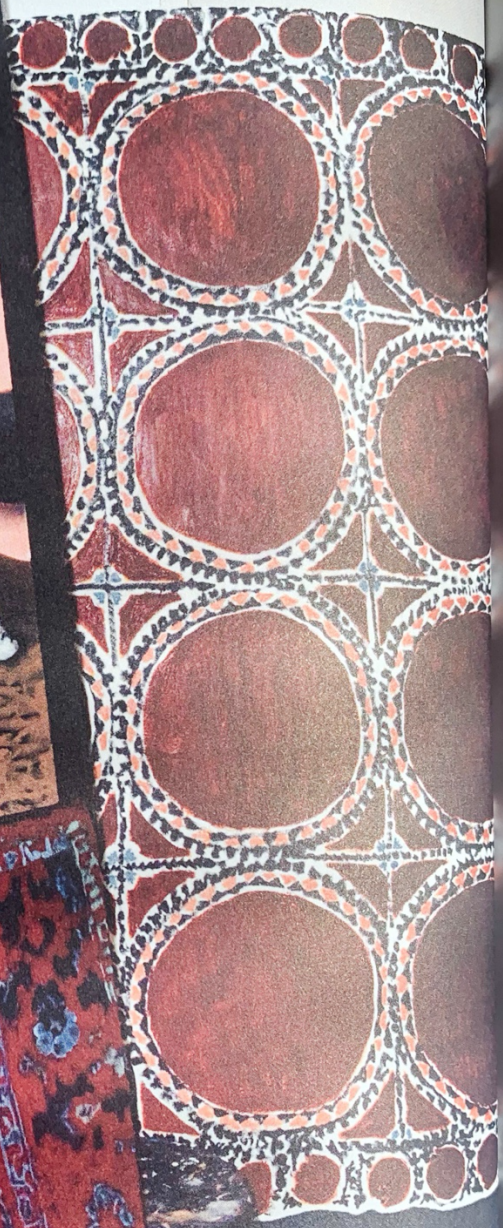
– Precis, det är därför som man inte vill släppa in vem som helst i ateljén när man är mitt i en målning. Ett felaktigt ord kan göra att man inte kan gå vidare, att provandet går om intet, att något tar helt stopp.

d en mål-
nig alltför
skörheten
t finns de
k, med en
er inte alls
en annan

ocess jäm-

n inte vill
eljén när
t felaktigt
gå vidare,
något tar

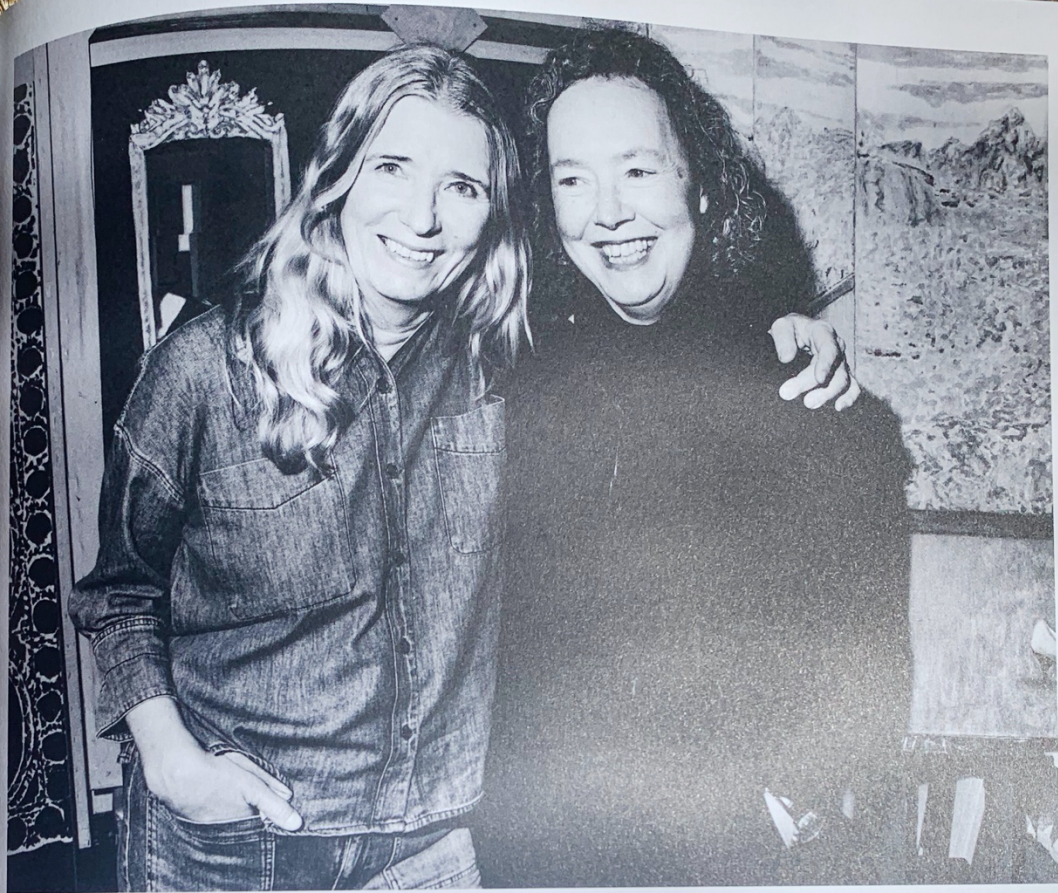

Har du
närskap
- Tal ha
repetiti
själv kä
har nio
Tal har
och det

Kommen
upp på
- Nej,
ut men
Malmö
Hill-tec
är kul.

Utställn
Museun
den uts
Hur bli

Har du upptäckt något nytt i Hills konstnärskap genom Tal R?

– Tal har lyft fram Hills kompositioner, repetitioner och förenklingar som han själv känner igen i sitt eget arbete. Jag har nischat in mig på Hills psyke och Tal har nischat in sig på det abstrakta och det upplösta.

Kommer utställningen i Malmö byggas upp på ett liknande sätt som i Danmark?

– Nej, lokalerna ser helt annorlunda ut men vi kan få med fler Hill-verk i Malmö eftersom de ju har så många Hill-teckningar i sina samlingar, vilket är kul.

Utställningen skall sedan gå vidare till Museum MORE i Gorssel i Holland och den utställningen öppnas i slutet av året. Hur blir det där, tror du?

– Vi får se. Jag har ännu inte besökt museet men det verkar vara ett fint ställe med en intressant samling. Det skall bli roligt att åka dit och få presentera Tals och mina verk där tillsammans med Hills!

Har du uppsökt någon av Hills platser där han tecknade och målade eller Östra kyrkogården i Lund där han sedan 1911 vilar i sin grav?

– Nej, faktiskt inte. Inte än.

Mamma Andersson är aktuell med utställningen »Runtom Hill» på Malmö Konstmuseum från 6 maj till och med 1 oktober.

Maria Hall är aktuell med utställningar på Aguëlimuseet i Sala 17 juni–19 augusti samt på Galleri Glas i Stockholm 21 september–26 oktober.

KORT OM CARL FREDRIK HILL

Carl Fredrik Hill (1849-1911) räknas som en av de stora i svensk konsthistoria. Efter några produktiva år i Frankrike, då merparten av hans mästerverk tillkommer, insjuknar Hill vid 28 års ålder och tillbringar sina sista år i barndoms hemmet i Lund. Från dessa år i Lund finns tusentals banbrytande tusch- och kritteckningar bevarade. Flera av Hills verk finns att se på Malmö Konstmuseum, Nationalmuseum, Göteborgs konstmuseum, Kulturen i Lund samt på Sven-Harrys konstmuseum.